

verloop van de voorstelling beslissen, maken ze een duidelijke toespeling op zijn aleatorische procedure. Ook het elkaar opdrachten geven, en het bij wijlen expliciet dissociëren van dans en muziek, zijn al even transparante referenties aan het Cunningham-credo. Wat echter fijnzinnige ironie had kunnen zijn van hedendaagse dansers tegenover de dadaïstische en iconoclastische pretenties van de grootmeester, blijft hier steken in een flauw 'lachen met' van een hemeltergende meligheid en onnozelheid. Wat Cunningham nu voor hen en voor de hedendaagse dans kan betekenen of betekent, valt uit *Love Radio Reunion* geenszins af te lezen, of het zou moeten zijn dat Cunningham hen enkel nog tot waardeloze scoutsvoorstellingen kan inspireren. Nu, dan is het ernstig gesteld met de dansgeschiedenis.

Naast de historische hoofdlijn, werden er op Klapstuk 97 uiteraard ook heel wat zijlijnen ontwikkeld of gesuggereerd. Het staat de toeschouwer daarbij vrij in het grote aanbod van voorstellingen eigen snuffelpaden aan te leggen en er een eigen verhaal uit te puren. Laat ik hier één van mijn verhaaltjes bondig uit de doeken doen.

Tijdens de eerste festivalweek volgden twee antithetische danservaringen elkaar op de voet: dinsdag was er de degustatie van Balanchines *Agon*, uitgevoerd door Het Nationale Ballet, en van woensdag tot zaterdag timmerden de studenten van P.A.R.T.S. (de dansschool van Anna Teresa De Keersmaeker) en P.E.P. (het opleidingsinitiatief van Klapstuk) elke avond in wisselende bezetting aan een improvisatievoorstelling. Karikaturaal gesteld

ging het dus van reconstructie naar uitvinding.

Het improvisatieproject was geen primeur voor Klapstuk. Reeds in '95 en in '96 waren er precedentes met professionele dansers geschapen. Leuven lijkt zich daarmee in te schrijven in een algemene trend in het danslandschap. Zoals observatoren reeds opmerkten: dansimprovisaties zijn in. Zulks wordt dan vaak gekoppeld aan een ander, momenteel vaak opduikend item, met name 'authenticiteit' en 'authenticiteitsverlangen' (sprekend in dit opzicht is het feit dat het Instituut voor Culturele Studies van de KUL zoiets als een lezingenreeks rond ervaring en authenticiteit programmeerde, ter reflexieve ondersteuning van het festival). In een tijd van alsmear toenemende mediatisering, verschijnt dansimprovisatie, wegens de heuglijke afwezigheid van reproduceer-

Drie solo's voor Vincent Dunoyer – Wooster Group, De Keersmaeker, Paxton / Herman Sorgeloos

